

[Elgaard.]

Ændringer i Lovforslag, hvor man vel nok fra Folketingsudvalgenes Side kan ændre et og andet, saa sker det i langt færre Tilfælde end under den tidligere Form for Arbejdet mellem Regering og Rigsdag. Men anderledes kan det jo ikke være i den nuværende Situation, og jeg tror, at der inden for Regeringen stadig er Vilje til, ogsaa over for de Problemer, der ligger foran os, at stille Partierne saaledes, at de kan faa alle Muligheder for at præge den Lovgivning, som Fremtiden skal bringe vort Land. I Grundlaget er der altsaa intet, der hindrer, at vi i Fællesskab kan løse ogsaa de Spørgsmaal, der ligger for.

Jeg vil gerne her gøre et Par Bemærkninger vedrørende det Arbejde, som et særligt Udvalg eller en Kommission arbejder med med Hensyn til visse Ændringer i vor Arbejdsløshedslovgivning og vor Forsorgslovgivning. Jeg vil minde om, at da denne Kommission blev nedsat, udtalte man fra alle Sider sin Beredvillighed til at foretage saadanne Ændringer i denne Lovgivning, at man sikrede, saa vidt det var menneskeligt muligt, mod Misbrug af disse Love. Jeg tror, at der inden for denne Kommission er arbejdet energisk, og jeg mener ogsaa at vide, at man er kommet saa langt med dette Arbejde, at man inden for en overskuelig Tid — skal vi sige i denne første Del af Rigsdagssamlingen — kan forelægge et forhaabentlig positivt Resultat. Jeg tror nemlig, at den Opgave, der er stillet denne Kommission, og i hvis Løsning ogsaa Mænd fra Regeringsbænkene tager direkte Del, har en saadan Betydning, at man ikke kan nøjes med et negativt Resultat.

Og jeg vil gerne til dette knytte et Par Bemærkninger vedrørende bl. a. Danmarks Ungdom, saaledes som den har det i det danske Samfund, og mange andre Landes Ungdom, saaledes som den har det under de nuværende Forhold. Det, som vi i hvert Fald ønsker som et Resultat af Revisionsarbejdet, er nemlig, at man derigennem ikke alene sikrer mod Misbrug af vor Understøttelseslovgivning, men ogsaa derigennem over for den danske Ungdom kan pege paa, at ethvert Menneske i det danske Samfund under de nuværende Forhold har et Ansvar, et personligt Ansvar for sin egen Tilværelse. Det kan nemlig ikke nægtes, at der gennem forskellige Former for Statsstøtte ogsaa under de nuværende Forhold fra mange Sider lægges megen Vægt paa, at det først og fremmest er Staten, der kommer Menneskene til Hjælp. Jeg tror, at den Tid, vi

gennemlever nu, saa meget skulde være en Opdragelsestid, at Individet fik en anden Opfattelse af sin personlige Stilling til det offentlige Bistand i det ene og det andet Tilfælde, og at Kravet til Staten ikke blev øget. Det hører ogsaa til et sundt Folkesamfund, at Befolkningen først og fremmest er rede til selv at bringe sit Offer til enhver Tid.

Til det forelagte Statsregnskab, den løbende Finanslov og det nye Finanslovsforslag skal jeg ikke gøre mange Bemærkninger. Statsregnskabet har jo vist et overmaade gunstigt Resultat. For den løbende Finanslovs Vedkommende vil der paa en Række af dens Poster ske Ændringer inden dette Finansaars Udgang, og det vil give sig Udslag senere i Finansaaret, men man har maaske med de foregaaende Aars gode Statsregnskab som Baggrund Anledning til at tro paa, at der ogsaa kan blive Balance i det løbende Finansaar.

Med Hensyn til det nye Finanslovsforslag kan man vel i Finansudvalget gennemgaa Paragraf for Paragraf, følge de Forskydninger, der er sket i den ene eller den anden Retning, men Ministerierne har under de nuværende Forhold været nødt til praktisk talt at tage Forbehold over for de forskellige Talstørrelser, der er opført. Derfor kan man ikke med nogen særlig Vægt diskutere Millionbeløbene under de forskellige Ministerier, men maa forbeholde sig efterhaanden, som man naar frem i Tiden, at tage Stilling til dem. Men der er et Par Hovedtræk i Spørgsmaalet om Statens Økonomi, som jeg gerne vil drage frem.

I Femaaret fra 1936—37 til 1940—41 er de løbende Indtægter steget fra 488 Mill. Kr. til over 900 Mill. Kr. og Udgifterne fra 461 Mill. Kr. til 843 Mill. Kr. Stigningen andrager for Indtægternes og Udgifternes Vedkommende henholdsvis 84 og 83 pCt. Fæster man deroverfor Opmærksomheden paa Nationalindtægten, ved enhver, der har undersøgt dette Forhold, at den slet ikke i dette Femaar har kunnet holde Trit med Stigningen i Skatteudskrivningen, og det vil sige, at den reelle Skattebyrde er noget større, ikke saa ganske lidt større, end selve Tallenes Vækst i Budgettet giver Udtryk for.

Nu hørte jeg med Interesse, at den højtærede Finansminister ved Fremlæggelsen af Finanslovsforslaget udtalte, at vi engang, antagelig ikke inden saa længe, maatte en anden Vej. Jeg vil gerne endnu fæste Opmærksomheden paa det sidst opgjorte Finansaar, 1940—41. Dette Aar udviser den største Stigning, vi har oplevet